

Sygn. akt IV KZ 54/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie K. K.-K.

skazanej z art. 228 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2013 r.,

zażalenia obrońcy skazanej,

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu

Okręgowego w K. z dnia 26 lipca 2013r., o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 kwietnia 2013r., utrzymującego w mocy wyrok

Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 listopada 2011r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji sporządzonej przez obrońcę skazanej z uwagi na jej niedopuszczalność z mocy ustawy. Zażalenie na to zarządzenie wywiodła obrońca, zarzucając uchybienie polegające na niewezwaniu skarżącej do usunięcia braków formalnych kasacji w trybie art. 120 § 1 k.p.k. Ponadto skarżący utrzymywał, że zawarł w treści kasacji zarzut stanowiący bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanej należało uznać za niezasadne. Wskazuje ona, że w sytuacji niedopuszczalności kasacji z uwagi na oparcie jej na powodach innych niż wymienione w art. 439 k.p.k., w przypadku skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, obowiązkiem uprawnionego organu w postępowaniu okołokasacyjnym jest wezwanie skarżącego do uzupełnienia w trybie art. 120 § 1 k.p.k. braku formalnego przez sformułowanie właściwych podstaw skargi. Nie sposób podzielić tego stanowiska. Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k., prezes sądu, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k. lub w art. 429 § 1 k.p.k., albo gdy kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Wykładnia literalna tego przepisu prowadzi do wniosku, że przesłanki z art. 523 § 1 k.p.k. wskazane zostały niejako w oderwaniu od tych z art. 120 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. Oparcie kasacji na niedopuszczalnych podstawach nie będzie zatem brakiem formalnym w rozumieniu art. 120 § 1 k.p.k., który mógłby zostać w trybie opisanym w tym przepisie uzupełniony. Stąd brak dopuszczalnych zarzutów kasacyjnych prowadzi do odmowy przyjęcia kasacji i siłą rzeczy nie może być podstawą do uruchomienia tzw. postępowania naprawczego. Wyeliminowanie takiej wady będzie więc możliwe jedynie poprzez ponowne wniesienie lub uzupełnienie kasacji, oczywiście przy zachowaniu wszelkich wymogów formalnych, w tym z zachowaniem terminu z art. 524 § 1 k.p.k. (por. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom III, Warszawa 2012, s. 303; J. Grajewski, S. Steinborn [w:] J. Grajewski, L. K. Paprzycki, S. Steinborn, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom II, Warszawa 2013, s. 324-325). Nie jest rolą organów sądowych w postępowaniu okołokasacyjnym pomoc czy wręcz wyręczenie strony w formułowaniu dopuszczalnych podstaw skargi. O ile więc rzeczywiste braki formalne kasacji, chociażby w postaci braku jej opłacenia czy sporządzenia i podpisania jej przez adwokata, mogą i powinny być podstawą wezwania strony do ich usunięcia w trybie art. 120 § 1 k.p.k., o tyle za wady takie nie wolno uznać brak w skardze zarzutów spełniających wymagania wskazane w art. 523 k.p.k. Mamy wówczas do czynienia z brakami natury merytorycznej, które żadną miarą nie mogą być eliminowane w trybie tzw. postępowania naprawczego. Reasumując: kasacja wniesiona wbrew ograniczeniom z art. 523 § 2 k.p.k., w której

nie podniesiono uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k., jest niedopuszczalna i ma tu zastosowanie rozwiązanie przyjęte w art. 530 § 2 k.p.k. lub art. 531 § 1 k.p.k.; brak w takiej kasacji zarzutu wystąpienia bezwzględneho powodu odwoławczego nie może być uzupełniony w trybie art. 120 k.p.k.

Skarżąca w swoim zażaleniu wykazała się pewną niekonsekwencją, albowiem w pierwszym rzędzie kwestionowała możliwość odmowy przyjęcia kasacji bez wezwania jej do uzupełnienia braków formalnych w postaci oparcia skargi na właściwych zarzutach, podczas gdy w dalszej części próbowała przekonać, że wniesiona przez nią kasacja oparta była na dopuszczalnych podstawach. Wbrew jednak jej zapatrywaniom, podnoszone zarzuty nie stanowiły uchybień z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., a potraktowane być mogły co najwyżej jako niedopuszczalne w realiach niniejszej sprawy względne przyczyny odwoławcze. Stąd zarzut powołania się w treści kasacji na bezwzględne przyczyny odwoławcze uznano za ewidentnie chybiony.

Sąd Najwyższy pragnie zwrócić także uwagę, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego nie można traktować jako kolejnej instancji w sprawie. Stąd sformalizowany charakter tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, wyrażający się m. in. w istnieniu katalogu wymogów, których spełnienie umożliwia jej przyjęcie i rozpoznanie. Zgodnie z art. 523 § 2 i 4 k.p.k., kasację na korzyść skazanego można jedynie wnieść w przypadku skazania na karę pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W niniejszej sprawie K. K.-K. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tymczasem treść kasacji skarżącej nie zawierała żadnych uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W związku z tym kasacja skarżącej nie spełniła wymogów koniecznych do jej przyjęcia i rozpoznania w świetle art. 523 k.p.k.

Mając na względzie powyższe, stwierdzić należy, że zaskarżone zarządzenie wydane zostało w sposób prawidłowy, skutkujący jego utrzymanie w mocy.

